

620301_รายการสำมะปีชีวิต สันติอโศก ครั้งที่ 40

อ่านทั้งหมดที่ หรือดาวโหลดเอกสารที่...

<https://docs.google.com/document/d/15VsRPXkO2JcsIIUmEFRqqj8sxQLfVX3a1PpPnWT44BE/edit?usp=sharing>

ดาวโหลดเสียงที่..

https://drive.google.com/open?id=1n-O8uw8GrEs2EKd5ali_x6Kvzcw_67yj

สื่อธรรมะพ่อครู(มรรคมืองค์ 8) ตอน วิหิงสาในสังกัปปะคืออะไร

พ่อครูว่า...วันนี้วันศุกร์ที่ 1 มีนาคม 2562 ที่บวรสันติอโศก แรม 10 ค่ำเดือน 3 ปีภุม
_พลังเพ็ญ...ถามคำถามเรื่องมรรคมืองค์ 8 เมื่อก่อนก็ไม่เข้าใจ สัมมาทิฐิใน
สัมมาสังกัปปะมี 3 อย่างคือไม่ด่าในกามพยาบาทวิหิงสา กามพอเข้าใจ พยาบาทก็พอเข้าใจ
แต่วิหิงสา ขอพ่อครูขยาย

พ่อครูว่า...อยู่ในสังโยชน 10 อยู่ในอนุสัย 7 ก็ตาม มันก็มีคู่ผลักดูดกามกับพยาบาท ไป
เป็นคู่ๆ เป็นเทวธัมมา ตลอดไปแหละ มันก็มีคู่ มันก็มีความละเอียดขึ้นละเอียดขึ้น

วิหิงสาคือคู่ผลักและดูดที่ละเอียดขึ้น คู่ที่มันหยาบก็เป็นกาม พยาบาท เมื่อ
กำจัดกามพยาบาทหมดไปก็เหลือกิเลสที่ละเอียดขึ้น ถ้าจะใช้พยัญชนะตามสังโยชน
ก็คือ

กามกับพยาบาทก็เป็นข้างนอก ข้างในก็เป็นรูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ
เพราะฉะนั้นเมื่อกามกับพยาบาทภายนอกหมดไป ลักษณะคล้ายกันกับ กาม กับ
พยาบาท ผลักหรือดูด ไปเป็นรูปราคะ อรูปราคะ คือนัยละเอียดที่ รูปราคะก็หยาบหน้อย อรูป
ราคะละเอียดไปอีก

มานะคือมีการถือดีแข่งดีแข่งเด่น ก็มีเชิงผลัก มันก็เหมือนกันกับข้างนอก แต่มันเป็นตัว
หยาบที่ยึดตัวตน มานะ ก็จะละเอียดขึ้นก็ยึดตัวตนละเอียดขึ้นเป็นมานะ

รูปราคะ อรูปราคะหมดไป ก็เหลือแต่ยึดตัวตนกับเศษฐลีเรียกว่าอุทธัจจะ อย่างนี้
เป็นต้น

ถ้าเผื่อว่าเราไปเทียบกับ อนุสัย อนุสัยนั้น ท่านขึ้นต้นด้วย

กามานุสัย ปฏิกขานุสัย ก็คล้ายๆกันกับสังโยชน แต่สังโยชนขึ้นต้นด้วยองค์ธรรม 3

ให้รู้ชัดตา หรือสักกายะ อาการ ลิงคะ นิमितตังนี้ มีญาณอ่านอาการกิเลสที่เป็นตัวตน
ของเราให้ชัดอย่างไม่ผิดเพี้ยนไม่สงสัยไม่ข้องใจ ก็ตรงพันวิจิกจณาและมีหลักวิชาปฏิบัติศีล
พรตมีอบายเครื่องออกที่เป็นสัมมาทิฐิสัมมาปฏิบัติ ทำเหาะเหาะเป็นสัสสปตปราคาสักไม่
ได้ ต้องล้างกิเลสได้จึงเป็นลำดับ

ผู้ใดปฏิบัติได้ก็จะรู้สภาวะของตนเองว่าที่ออกไปได้และที่เหลือ ก็นัยคล้ายกันมีผลักกับ
ดูด มีชอบกับชัง มีโลภ มีโกรธ

สื่อธรรมะพ่อครู(สัปปริสธรรม 7 มหาปเทศ 4) ตอน เมื่อใดควรใช้ soft power

_พ่อครูมักพูดว่า คนในปัจจุบันหยาบหนา แต่ในรายการคุณโสภณ ว่าต้องใช้ soft
power

พ่อครูว่า...แล้วแต่ผู้ที่มีวินิจฉัย คุณโสภณ ขั้ววินิจฉัยอย่างคุณโสภณ ก็เป็นคาแรคเตอร์ของเขาอย่างนั้น เขาก็soft ของเขา ไม่ต้องการรุนแรง ก็เขาคิดว่า soft มันดี จริงๆมันดี การไม่แรงไม่ต้องออกแรงมาก นิดๆหน่อยๆ คนที่จะทำงานนั้น ไม่ต้องเอาอะไรหอก คุณขัดขี้ตะไคร่ออกหากขัดนิดหน่อยก็ออกได้มันก็ดี แต่ถ้ามันหนามันติดหนัก มันก็จำเป็นต้องขัดแรงอย่างนั้น เพราะฉะนั้นยุคสมัยนี้จริงๆแล้ว คุณว่ามันง่ายหรือ มันติดอย่างเบาๆหรือ อาตมาว่ามันไม่ใช่ละ

คุณเองก็คงเห็นสมัยอาตมา soft หนึ่งสงบเนียน อาตมาก็ soft ซึ่งมันก็ดีเรียกร่องความสนใจคนนับถือ ถ้าอย่างแรงคนไม่ชอบหรือก ซึ่งกระทบกับตัวเขาเองจะไม่ชอบ หรือไปแรงทำกับคนอื่นก็ไม่เข้าท่า มันเป็นสัจจะ แต่มันเป็นความจำเป็นที่จะต้องมาใช้อย่างเหมาะสม อาตมาไม่ใช่ว่าไม่ยินดีในความเบา อาตมาไม่เป็นคนรุนแรงเลย ปางนี้อาตมาไม่ใช่สายโทสะ วิชาเรื่องนี้ก็ไม่มี มีแต่สาย โรแมนติกอิซึมไม่ใช่ชาดิสซึม

อาตมาทำงานต้องใช้สัปปริสมรร 7 มหาปเทศ 4 ถ้าจะพูดให้งามให้สวยอย่างโสภณ คำว่าโสภณแปลว่างาม อาตมาไม่หวังตัวตนใครจะมองอาตมาอย่างไรอาตมาเล็งผลที่เกิด อาตมาเป็นการคัดเลือกคนที่มายึดถือในอาการ อาตมาไม่ใช่ไม่รู้มีคนหักท้วงมาตลอด แต่ก็ต้องใช้แบบนี้ ต่อไปหากจะแรงกว่านี้เรียวแรงไม่มีมันก็เบาไปเอง หรือว่าไม่ต้องแรงมันก็ไม่เหนื่อยมันก็ได้ผล อาตมาจะต้องไปทำแรงทำไมละ อาตมาไม่ใช่สายชาดิสซึมหรือมาโซคิส แต่เป็นสายโรแมนติก

_ข้าพุทธ..พวกเราปฏิบัติธรรมมาหลายสิบปี ทำไมยังแสดงกิเลสหายาอยู่ ถือว่าเขาปฏิบัติธรรมผิดพลาดตอนไหน?

พ่อครูว่า...จะบอกตายตัวไม่ได้ แต่ละคนต้องดูของตัวเองว่าเราไปพลาดตอนไหนหรืออย่างไร แล้วเราก็รู้ว่าตอนไหนไม่สำคัญเท่าไร แต่สำคัญคืออย่างไร เราแสดงออกอยู่อย่างนี้เราก็ต้องลดละอาการ ให้มันเบาบางจางคลายอย่าให้มันแรง อย่าให้มันมีอาการกิเลสอย่างนั้น ก็ต้องเห็นความจริง มันบอกตายตัวไม่ได้

สี่ธรรมะพ่อครู(มรรคมืองค์ 8) ตอน สำนักผิดไม่ใช่เบียดเบียนตนเอง

_ข้าพุทธ..ในศีลข้อ 1 ให้ละเว้นจากการเบียดเบียนทำร้ายสัตว์อื่น ถ้ากรณีที่เบียดเบียนทำร้ายตัวเอง เช่นเราทำอะไรผิดพลาดเรื่องผ่านไปแล้วแต่เราวางใจไม่ได้ ยังคงคิดถึงมันว่าเราไม่น่าทำเลย การเบียดเบียนตรงนี้ถือว่าผิดศีลข้อที่ 1 หรือเปล่า

พ่อครูว่า...ไม่ใช่การเบียดเบียนแต่เป็นความสำนึกว่าเราไม่น่าพลาดเลย ความสำนึกของเราไม่ใช่ว่าเบียดเบียนตัวเอง คุณไปตีความได้อย่างไร เราสำนึกว่าเราไม่น่าไปทำเลย เอาไปทำแล้วก็สำนึกเรารู้ว่าอย่าไปทำอีก อย่างนี้มันไม่สมควรมันไม่ดีเราทำไปแล้วมันไม่สมควรแล้วก็เลิก อย่าให้มันผิดเพี้ยนสิ ความสำนึกมันก็ดีแล้ว เรารู้เหตุที่มันจะทำให้เป็นแบบเดิมเราก็อย่าทำอีก มันเป็นครูของเราเอง

_ฟ้าหนูน..ฉัพพรรณรังสีในพระโสดาบันมีหรือไม่ครับ หรือเป็นนามของอิทธิบาท 4

พอครว...ฉัพพรรณรังสี คุณไม่ต้องไปคำนึงว่ามันจะมีหรือไม่มีหรอก มันเป็นลักษณะของคุณสมบัติคุณธรรม อันมีมากจนเปล่งประกาย คุณสมบัติของเราเป็นประกายจนคนอื่นสัมผัสได้มาก เป็นลักษณะแผ่แต่ในทางวัตถุ มันก็เป็นรัศมี เป็นพลังงานที่ลักษณะเลื่อมพราย ฉายภายนอกไว้ มันแรงแต่มันละเอียดใสระยิบ อาตมาก็ยังชี้ลักษณะไม่เก่ง คือมันเป็นคุณสมบัติอันหนึ่งที่สูงส่งของพลังงาน ดันทาง ก้อนพลังงานนี้มีสิ่งที่...

มันมีก่อนรูป และมีพลังงานของน้ำมาให้เห็น ละเอียดขึ้นมาก็เป็นรูปนามที่ละเอียดขึ้นไป ทีนี้เอารูปที่มันเป็นก่อนมากใจมันก็มีพลังงานแรงสูงก็ระยิบระยับมากขึ้นไปเป็นชั้นที่ยิ่งพร่ายิ่งแรงยิ่งสูงส่ง เรียกว่า ฉัพพรรณรังสี

ฉัพพะ แปลว่า 6 ภาษาอังกฤษเรียกว่าออร่า เป็นรัศมีเป็นรังสีที่เปล่งประกายให้เห็นว่าเรามีสิ่งหนึ่งจนกระทั่ง มากเกินจนผู้อื่นเห็นได้ เข้าตาแสบตาคนอื่นเลย

สื่อธรรมะพ่อครู(ศีล สมาธิ ปัญญา) ตอน ขยายเครื่องประดับปลอมผิดศีลหรือไม่

_บ้านของหนูทำงานเกี่ยวกับค้าขายเครื่องประดับเทียม จะเป็นการผิดศีลหรือไม่ ทำมา 22 ปีแล้ว ไม่กล้าที่จะขยายงาน แฟนก็บอกว่าให้ไปทำงานเกษตร เขาไม่สนับสนุนงานเดิม แต่ที่มีกินมีใช้ก็เพราะว่างานเดิมหนูก็ไม่รู้จะอย่างไร

พอครว...คุณไปง้อมันอยู่ก็ต้องตกเป็นทาสของมัน ที่จริงคุณรู้อยู่ว่ามันไม่คอยดีเท่าไร เครื่องประดับตกแต่งเป็นเครื่องเปลือกผิวมอมเมา ไม่ใช่แก่นไม่ใช่สาระของชีวิต รักความสวยงามและการตกแต่งและการประดับประดา แล้วมันยิ่งปลอมด้วย ของไม่แท้ ทั้งเป็นเครื่องประดับที่ไร้สาระ ทั้งปลอมอีก ก็หลายชั้นเลย เลิกได้ก็คืนนะ ถ้าเผื่อว่าสามารถจะทำเกษตรอย่างที่แฟนว่าได้ก็ดีมากเลยช่วยกันทำไป ทำเกษตรเลี้ยงตัวเองไปให้รอด มันก็เจริญจนกระทั่งเหลือเฟือแผ่แผ่ผู้อื่นได้อีกก็จะเจริญไปเรื่อยๆตามลำดับ ชีวิตของมนุษย์ต้องรู้ว่าตัวเรายังจะต้องมีวิบาก เป็นเรื่องเลื่อมเป็นเรื่องไม่ดีเป็นเรื่องอกุศล ในลักษณะที่จัดไปว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำก็ไม่ดีเป็นวิบากไม่ดี นัยละเอียดก็มีดีกับไม่ดี 2 อย่าง ก็อย่าไปสะสมความไม่ดีลดได้อย่างไร เราควรจะเลิกอย่างไรก็ทำไปอย่างที่ว่า เครื่องประดับได้เป็นของปลอมอีก แม้แต่เป็นของแท้ก็เป็นของเมาๆ ก็ให้มาเอาเนื้อหาสาระเป็นประโยชน์คุณค่า เกษตรนี้เป็นของต้องกินต้องใช้แท้ๆ

_ ถ้ามองเป็นแง่ศิลปะได้ไหม

พอครว...ศิลปะนี้แหละคือความหลงเหลือในโลกนี้ อาตมากำลังดีศิลปะ

ศิลปะเป็นมงคลอันอุดมคือคำสอนของพระพุทธเจ้า มันเป็นเรื่องที่เป็นสาระ ศิลปะที่เสริมให้เราเจริญขึ้น ศิลปะมันจะมีอยู่ 2 มุม สองแง่ซัดๆ 1 คือสุนทรียศิลป์ 2 คือสารศิลป์

สารศิลป์คือต้องเป็นประโยชน์เพื่อแก่นเนื้ออันนี้ สุนทรียศิลป์คือการที่ชวน เป็นรูปสลกลิ่นเสียงสัมผัสเป็นเปลือกที่ชีชวน เหมือนดอกไม้ไม่มีสีมีกลิ่นเพื่อให้แมลงมาตอมจะได้ต่อเชื้อเอาเกสรไปผสมพันธุ์

ผู้ที่มีบ้างนิดๆหน่อยๆสำหรับคนต้องอาศัย ก็ต้องเผื่อไว้ แต่ถ้าไม่มีอะไรก็มีแต่ศิลปะ คำว่าศิลปะคือเอาสาระเป็นแก่นสาร เนื้อแท้ อย่าไปเน้นที่เปลือกองค์ประกอบเครื่องชีชวน แสงสีเสียง อะไรที่มันหอม หอม ถ้าไปหอมมากจนกระทั่งสาระไม่เหลือเลย คนก็ต้องไปติดเปลือกที่เป็นรูปสลกลิ่นเสียงสัมผัส ก็จะมอมเมากันไปจนโลกแตก อาตมาพูดจนเพื่อนฝูงใน

วงการศิลปะไม่ว่าจะคบอาตมา ที่ต้องพูดเพราะว่ามันมากเกินไปจนกระทั่งถูกมอมเมา ปลอมแปลง ประดังกันให้แปลกบอกว่านี่เป็นสิ่งยอดเยี่ยมสิ่งประเสริฐ ดีค่าโฆษณาราคาของตัวเองให้สูงขึ้นมันก็ยิ่งไปกันใหญ่ ทุกวันนี้ ศิลปะทุกวันนี้เป็นเครื่องหลอกลวงในโลกที่เลวร้ายที่สุด ถ้าขยายความคิดก็คือสิ่งที่มอมเมาทั้งหลายแหล่ และเป็นพิษเป็นภัยเยาะที่สุดถ้าเข้าใจ มาเรียนรู้ให้ดีจะได้เป็นสาระแก่นสารของชีวิต

สี่ธรรมะพ่อครู(สุขภาพบุญนิยม) ตอน เคล็ดไม่ลับขยายอายุขัยพ่อครู

_นุ่มขวัญ ...พ่อท่านดูหนุ่มขึ้น อยากทราบเคล็ดลับ

พ่อครูว่า...อาตมาไม่ได้มีเคล็ดลับมีแต่เคล็ดที่เปิดเผย อธิบายอย่างกับอะไรดี พยายาม แยกแยะแจกแจง อยากให้แข็งแรงสดใสหนุ่มสาวขึ้น ทุกคนอยู่ด้วยกันอีก อาตมาถึงบอกว่า ใครจะอยู่ด้วยกันก็พยายามฟิตตัวเอง ให้แข็งแรง หนุ่มสาวสดชื่นขึ้นไปให้ถึงกันนะ

8 อ.ก็ชัดเจนทุกอย่างแหละ ต้องมีความ پاکเพียรใส่ใจสนใจ ที่จะดูแล ไม่ใช่ ประคบประหงม เกินควร ดูแลให้ครบสัดส่วนที่พอเหมาะพอดี ชัดเจนทุกอย่างแล้ว 8 อ.

1. อิทธิบาท ก็มีความ پاکเพียรใส่ใจยินดีที่เราจะต้องดูแลชีวิตตนเอง ร่างกายตัวเอง มี จันทรวิริยะจิตตะวิมังสา วิมังสาคือเนื้อแท้แก่นแท้ เสร็จแล้วเราก็ต้องดูอารมณ์

2. อารมณ์ ควบคุมอารมณ์ให้ดี อารมณ์นี้สำคัญมากเลย ให้อารมณ์เราเบิกบานแจ่มใส ยินดี เบิกบานไปเรื่อยๆอย่าให้มันเศร้าหมอง อย่าให้มันแรงร้อน ให้มันสบายๆเย็นๆหรืออุ่นๆ พอดีพอดี อะไรอย่างนี้เป็นต้น ก็ต้องอ่านอาการจิตใจเราให้ดี อารมณ์คือความรู้สึกของเราเป็น อย่างนี้ มันสบายมันไม่ร้อนมันไม่แรง มันไม่จัดจ้านอะไรมันก็ไปเรื่อยๆ ธรรมดาดีสบายๆเสมอๆ ถ้าหากลักษณะของจิตมันจะมาทางโทสะจะหยาบกลางละเอียดยะ จะนิดน้อยเพียงเท่าไรก็อย่าให้มันเกิดเลย ต้องให้มันเป็นความปรารถนาดีต่อทุกคน แม้แต่คนที่ เป็นศัตรูมีความปรารถนาร้ายต่อเรา เราก็ไม่มีความปรารถนาร้ายกับใครเลย อ่านอาการ พวกนี้แล้วศึกษาฝึกฝน มันทำให้กิเลสของเราตัวหนักๆสำคัญๆนี้ลดลงด้วยนะ มันเป็นฐาน เป็นแกนเลย

ตรวจสอบอารมณ์ หรือเวทนา เวทนาเป็นกรรมฐานการปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าที่ สูงสุด ปฏิบัติกรรมฐานตัวเดียวนั้นแหละ เรียนรู้สุขทุกข์ชอบหรือชังอยู่ในนี้ แล้วทำให้จิต เป็นกลางอุเบกขาเฉยไม่ผลึกไม่ดูด ไม่ชอบไม่ชัง โทสะไม่มี มีแต่ความยินดี ความยินดีจะ เป็นสัมประสิทธิ์ให้เจริญก้าวหน้าต่อไป ถ้าเป็นโทสะจะเป็นตัวทำให้จิตถูกทำร้าย อดตาตัวเอง ทำลายชีวิตด้วย อธิบายละเอียดยากอารมณ์

3 อาหารคือเครื่องอาศัยในชีวิต ตั้งแต่อาหารคือคำข้าว กวฬิงการาหาร เป็นเครื่อง อาศัยให้ชีวิตมีถ้าเข้าไปสังเคราะห์ร่างกายให้อยู่ได้ เขาเรียกโดยศัพท์ว่าคำข้าว คือสิ่งที่เคี้ยว กลืนกินเข้าไป ก็ต้องเรียนรู้ว่าอย่าให้เป็นพิษ อย่าให้มันมากเกินไปอย่าให้มันน้อยเกินไป อย่าให้ เป็นสิ่งที่ไม่เป็นแก่นสาร เข้าไปปนเปเข้าไประยะ ต้องเอาเป็นสาระแก่นสารเข้าไปพอเหมาะ พอได้สัดส่วน เท่าที่เรามีภูมิปัญญาจัดสรรได้ ไม่ใช่เพราะว่ามันอร่อยมันสวยงามน่ากินอร่อย น่ากินมันหอมมันกิน อะไรไปติดที่เปลือกพวกนี้ไม่ใช่ ก็ต้องดูที่สาระของมัน ยิ่งถ้าเรามีความรู้ ทางโภชนาการเราขาดธาตุไหน เราก็กินอาหารที่จะได้ธาตุที่เราขาดได้ ก็จะยิ่งเก่งเป็นนัก

โภชนาการที่ทำให้ร่างกายชีวิตเราได้สิ่งที่เราขาดแคลน เข้าไปเลี้ยงเข้าไปสังเคราะห์ อย่างแท้จริงกับร่างกาย

อย่างพวกเราช่วยกันอย่างเป็นองค์รวมอยู่แล้วไม่ได้ทำร้ายกัน เอาแต่สารอาหารที่ดีเข้าไปอยู่แล้ว กวฬิงการอาหารก็ตาม จริงๆแล้วอาหารมี 4 อย่าง

กวฬิงการอาหาร ผัสสาหาร มโนสัญเจตนาหาร วิญญาณาหาร

ต้องเรียนรู้เมื่อสัมผัสแล้วเกิดความชอบหรือไม่ชอบในรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส หรือบางคนมีโฆษณาว่าใครไม่ได้กินอย่างนี้ไม่ได้เป็นคนชั้นสูงนะ สารพัดที่เขาจะหลอกล่อมาให้มนุษย์ไปนิยมชมชื่น เขาจะได้ขายของเขา เราก็จะต้องรู้เจตนา เจตนาเป็นอาหารข้อที่ 3 รู้ถึงความมุ่งหมายเจตนา ความต้องการว่าต้องการอะไรที่ไปเป็นแก่นแท้ ต้องการสิ่งที่เป็นสาระแท้ ไม่ใช่เป็นกิเลสเป็นสิ่งปลอมแปลงถูกหลอก ต้องรู้จักเจตนาว่าเราเอาอันนี้มาเพื่ออันนี้ ให้มันถูกตัวทุกสภาพถูกสัดส่วน เรียกว่ามโนสัญเจตนา ที่จะไปเป็นไปเพื่อ กามก็ไม่เอา เป็นภพก็ไม่เอา

จะดูอันนี้ได้ก็ต้องมีรูปนามรู้จักธรรมชาติ 2 เรียกว่าวิญญาณาหาร ถ้าคุณไม่เรียนรู้ 2 อย่างนี้ไม่รู้จักรูปและนาม มีธาตุรู้ตั้งแต่สัญญาจนเป็นปัญญา สัมผัสแล้วกำหนดรู้มีความรู้ที่จะรู้เป็นความรู้ที่ชัดเจนถึงแก่นสารสาระสิ่งที่สูงส่งเป็นโลกุตระ นั้นแหละก็คือรูปนามหรือทေး

ในสังคมโลกเดือดร้อนเพราะไม่เรียนรู้เรื่องของเทวหรือธรรมชาติ 2 นี้แหละ เป็นเรื่องสุดยอดปลายเล็กสุด จนกระทั่งถึง 1 2 และเป็น 0 ที่เป็น 1 เป็น 2 คือเทว ถ้าไม่รู้จักสัดส่วนที่พอเหมาะพอดี 1 2 ไปเป็น 3 ไปเป็น 4 5 6 ก็ยิ่งบานปลาย ทำให้เกิดความกว้างความเพิ่มเติมอีกเราก็ต้องดูว่าเราจะสร้างสรรอะไร ตอนนี้มีมันมี 1 มันมี 2 จะทำให้เป็น 3 ก็ครบสามแล้ว เป็นกระบวนการของสิ่งที่ยังอยู่ในโลกก็จะมี 3 อย่าง มีประธานคือธาตุในตัวเรา กับมีพลังงานอีก 2 อย่างคือบวกกับลบคืออิทธิภาวะกับปฐิภาวะ ถ้าอยู่ได้อย่างพอเหมาะพอดีไม่เสื่อมลง แล้วไม่ออกไปเกิน เรียกว่า cyclic order อยู่ได้อย่างสมดุลมันก็จะอยู่อย่างนี้ไปอีกนาน เหมือนกับลูกข่างที่หมุนเร็ว ลูกข่างนอนวัน หนึ่งไม่มีอะไรมา เสียดสีก็จะอยู่ทนนานมาก

เราต้องการเพิ่มก็ต้องมีพลังงาน แก่นบวก static กับพลังงานลบ dynamic

จนกระทั่งมันมีตัวรู้ก็มีชีวิตมีตัวประธานเป็นธาตุรู้ขึ้นมาเป็นสามแล้ว คือ ISH

คือ I และ She คือพลังงานลบอิทธิภาวะกับ He คือพลังงานบวก ปฐิภาวะ

พืชคือที่มีสามแล้วแต่ไม่ไปรบกวนใครอยู่ได้นานที่สุด จึงไม่เป็นพิษภัยกับใคร คนเอามันไปใช้เป็นโทษหรือเป็นประโยชน์ก็ได้ ตัวเขาเองก็ไม่ว่าตัวเองว่าเป็นโทษหรือเป็นประโยชน์ เขารู้แต่ตัวเขา พืชินยาม เมื่อเป็นสัตว์มันจะมีพลังงานสูงกว่านั้น เกิดพลังงานที่เป็นกรรมวิบาก เพราะไปเบียดเบียนคนอื่น เป็นกุศลเป็นอกุศล เป็นพลังงานที่สะสมขึ้นไป อย่างนี้เป็นต้น นี่เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า อดุณิยาม พืชินยาม จิตินยาม กรรมินยาม ธรรมินยาม

ต้องเป็นมนุษย์ชั้นสูงเป็นเวไนยสัตว์จึงจะมีความรู้เข้าใจได้ สามารถลดสิ่งที่ เป็นโทษภัยในพลังงานจิตินยาม จนเหลือแต่พลังงานที่ไม่เป็นพิษภัยต่อใครเลย เป็นพลังงานของพระอรหันต์ขึ้นไปจะอยู่อีกก็ชาติก็ไม่เป็นพิษภัยกับใคร

สี่ธรรมชาติ(ศีล สมาธิ ปัญญา) ตอน มีลูกติดเหล้ามากควรทำอย่างไร

__จะทำอย่างไรถ้ามีลูกที่ไม่เชื่อฟังเราเลย ดิตอบายมุขคือเหล้ามากจะทำใจอย่างไร

พ่อครูว่า...เราก็ต้องพยายามอย่าไปรุนแรงอะไร พูดกันให้เข้าใจแล้วค่อยๆ การจะช่วยผู้อื่นได้เราต้องทำตัวเองให้ดีกว่าจนเขาศรัทธา ถ้าเราทำตัวเองจนเขาศรัทธาได้ ไปบอกเขา เขาก็จะเชื่อฟังเขาจะนับถือ ก็ต้องทำตัวเองให้ดีกว่า แล้วก็ค่อยๆบอกเขายังดีๆ มีโอกาสก็จะค่อยๆเป็นไป อย่าไปฮึดฮัดรุนแรง ให้ทำตัวเองให้ดียิ่งขึ้นแล้วเขาก็จะศรัทธายิ่งขึ้น ทำยังไม่ได้ เขายังไม่เชื่อเรา เราก็ต้องทำตัวเรานี้แหละ ไม่ใช่ไปบีบบังคับกัน จะบีบบังคับก็ยิ่งมีการต่อต้านชิงชังกัน ไม่เกิดประโยชน์อะไร นั้นแหละจะต้องทำอย่างนั้น

2 ต้องนึกเสียว่าเรามีวิบาก ลูกมันเกิดมาทวงหนี้เรา เยอะ ฆ่าไม่ตายขายไม่ขาด จะไปทำอย่างไรมันก็คือลูก เป็นสายเลือดจริงๆ มันเป็นสัจจะของวิบากก็ต้องยอมรับกัน วางเสีย อโหสิกรรมกันนะจากนี้ เราก็ใช้หนี้ไปก็ทนเอา อาจจะต้องทุกข์ทรมานบ้างอาจจะต้องเจ็บตัว โลกมันเมามากก็มาทำร้ายบ้าง ก็หลบให้ดีกว่าแล้วกัน มันก็เป็นวิบากเป็นสัจจะ แต่สุดท้ายก็โยนให้วิบาก ก็พอจะบอกได้จะแก้ไขกันได้ก็ทำ เป็นเรื่องสุวิสัยที่จะทำได้ก็ต้องปล่อยไป

สี่ธรรมะพ่อครู(อวดตา) ตอน ทำไมพ่อครูต้องยกตัวอย่างคนไม่ดีมาสอน

_แซมดิน ...ในทุกยุคสมัยก็จะมีคนดีที่ทำเพื่อชาติบ้านเมือง ส่วนคนไม่ดีก็ทำไม่ดีมาอย่างมากมาย มีคนช่วยให้หนี้ได้อีก แล้วธรรมะยอมชนะธรรมยังเป็นจริงอยู่ไหม

พ่อครูว่า...คนที่หนีคดีแล้วยังมารุกรานอะไรอีกก็เพราะว่าเขาโง่มากเขาเข้าใจผิด มันก็ยิ่งจะเป็นกรรมวิบาก ถ้าเป็นใครก็แล้วแต่ก็คงจะนึกออกคนไทยที่ไม่ตกยุคไม่อยู่ในรู้อยู่ในสังคมพอรู้กระแสสังคมก็กำลังต้องรู้ว่าพูดถึงใครที่กำลังทำความชั่วได้เด่น มันเป็นสัจจะที่เราจะต้องเข้าไปล่วงรู้สาระของมันให้ดี ที่อาตมาเรียกด้วยศัพท์ว่า ปฏิณิสังคะ สภาพหมุนรอบเชิงซ้อนจนกระทั่งคนเข้าใจผิดหลงความผิดเป็นความถูก แต่เขาก็ไม่รู้ตัว เป็นเรื่องสุวิสัย ก็เป็นวิสัยของเขา แต่เขาไม่พยายามศึกษาเรียนรู้ มีแต่เรื่องของอกุศลจิต เป็นบาปเป็นเวรใส่เข้าไปในจิตเรื่อยๆ เขาก็จะมีวิบากของเขาอย่างแท้จริงเป็นสัจจะที่ไม่มีใครสามารถโต้แย้งได้ ไม่มีใครตัดสินสัจจะนี้ได้ สัจจะตัดสินสัจจะเองถูกก็คือถูกไม่มีผิดหรือถูก ผิดก็คือผิด

คนที่ศึกษาตามจะมีญาณปัญญารู้มากมาย ที่อาตมาอธิบายเอาคุณทักษิณก็ดี ทางด้านสายธรรมะก็เอาธัมมชโยมาก็ดี เป็นตัวอย่างเลวร้ายที่ซับซ้อน อาตมาเจตนาเข้ามาเพื่อจะให้เป็นอย่างขยาย และอธิบายให้คนได้รู้ ควรจะได้ตามดูพฤติกรรมด้วยความซับซ้อน คนที่มีรายละเอียดในตัวคนพวกนี้จะมีความรู้เอง อาตมาไม่มีความรู้ณะ ที่เขาทำกรรมชั่วกรรมแล้วอะไรซับซ้อนอีกเยอะแยะ อาตมาไม่ได้โดนกระทำหรือ เขาก็ต้องเอาเชิงดีมาหลอกว่าเป็นจริง คนที่ไม่รู้ทันก็ตกเป็นทาสของเขา

อาตมาไม่เก่งที่จะไม่ยกตัวอย่างได้ ถ้ามีตัวอย่างมันดีกว่าอาตมาอธิบาย ใครที่เคยสัมผัสได้ศึกษามุมเหลี่ยมต่างๆ จะเข้าใจได้ดีกว่าอาตมา อาตมามีภูมิปัญญาที่จะรู้ความละเอียดเหล่านี้แม้จะไม่ได้ไปคลุกคลีเอง เป็นเรื่องกุศลหรืออกุศลก็ชัดเจนอยู่แล้วเอามาพูดได้ จริงๆแล้วบอกไปเลยไม่ได้พูดเล่นโกว่า อาตมาสงสารเขาเห็นใจเขาจะช่วยเหลือเขาไม่ได้เลยจะต้องพูดอย่างนี้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อคนอื่น ตัวเขานั้นอาตมาพูดอย่างไรเขาก็ไม่เชื่อหรือ เขาไม่ฟังอาตมาหรือเขาไม่ได้นับถืออาตมาหรือไม่ว่าจะเป็นธัมมชโยหรือทักษิณ แม้แต่พูดที่เขาบอกว่ารู้ดีกว่าอาตมา อาตมาก็ไม่ได้ไปขอข่าวเขากิน ไม่ได้ไปเกี่ยวข้องกับ

เขา มีแต่พยายามที่จะให้มันเกิดสภาพบุญนั้นแหละ คือความรู้ที่จะเอาไปตัดกิเลส เป็นพลังงานบุญ

สี่ธรรมะพ่อครู(อารยสัจ 4) ตอน หมดสุขหมดทุกข์เป็นลำดับจึงมีหมู่บ้านศีล 5ได้

—ดิฉันมาอยู่กับชาวอโศกมานานแล้วจนลูกโต 2 คนแล้ว แต่ก็ยังรู้สึกเหมือนว่าตัวเอง เพิ่งมาอยู่ แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่เราทุกข์เราก็กังจัดการไม่ได้ง่ายๆ โดยเฉพาะเหตุการณ์ เรื่องการทุบตี ปืนในงานพุทธภิเษก ที่ดิฉันฟังมา 20 กว่าปี เมื่อมาฟังพ่อท่านอยู่ช่วงหนึ่ง พ่อ ท่านยกเรื่องของทักษิณ พ่อท่านบอกว่าให้พยายามฟังตัวเอง เขาเห็นว่าดิฉันชอบฟังพาดคน อื่นคุยกับคนอื่นเวลามีทุกข์ แม่พ่อท่านบอกว่าฟังตนเองคือหยั่งกิเลสในตัวเองหยั่งให้ถึงแดน เกิด ดิฉันก็ตรวจสอบว่าเราทุกข์เรื่องอะไร จากความทุกข์เรื่องที่จะถูกทุบตี ถ้าดิฉันพลาด โอกาสไม่ไปปีนี้ อาจจะเป็นโรค ปรสด.ก็ได้ แต่พ่อท่านว่าให้หยั่งลงถึงที่เกิด ดิฉันก็รู้สึกโล่ง ขึ้น

ในการสอบ ดิฉันฟังธรรมเป็นอันดับ 1 แต่ว่าเวลาสอบได้คะแนนนิดเดียว บางคนไม่เห็น ฟังธรรมแต่สอบได้คะแนนเยอะ

พ่อครูว่า...มันมีเหตุปัจจัยให้ปฏิบัติจริง ดีที่รู้ตัวเอง สภาวะกับบัญญัติ ทุกวันนี้มันหลง ในภาษาความรู้บัญญัติมากเกินไปในมนุษย์โลก จะหยั่งเข้าถึงปรมัตถ์จิตเจตสิกก็มีน้อย แต่ เริ่มแล้วเริ่มมีความเข้าใจ เห็นความสำคัญอันนี้มากขึ้น โดยเฉพาะเรื่องจิตเจตสิกต่างๆ เพราะฉะนั้นในอนาคตศาสนาพุทธนี้จะได้รับการสนใจ ได้รับความสนใจ ในประเด็นนี้แหละ ประเด็นที่จะต้องมาเรียนรู้ปรมัตถธรรม รู้จักกิเลสลดละกิเลสเพราะเป็นเรื่องที่สุดยอดของ มนุษย์ ไม่มีทางอื่นเป็นทางนี้ทางเดียวที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้โลกุตระธรรมอันนี้อันเดียวให้มารู้ กิเลส หรือ อาตมา กำลังขยายเข้าหาเทวคือสุขทุกข์ กำลังขยายเปรียบเทียบให้เห็นว่า

สุขทุกข์กับดีชั่วนี้ ความสุขทุกข์นี้แหละเป็นตัวเนื้อแท้ของสัจธรรมสูงกว่าดีชั่ว แต่ไม่ได้หมายความว่าดีชั่วไม่ปฏิบัติ จะให้ปฏิบัติก่อน แต่อย่างไรสุดๆนี้แหละมัน ละเอียดลออลึกซึ้งมากกว่า ใครสามารถที่จะเรียนรู้ว่าดีชั่วเราก็สามารถทำได้แล้ว แต่ ความสุขความทุกข์นี้แหละอย่างหนักหนา ต้องเรียนรู้ ต้องเลิกสุขทุกข์

คนที่โง่งเงาไปทำชั่วมันก็ยังสุข ความชั่วยิ่งหนักก็ยิ่งกว่าตัวเองเก่ง นึกว่าตัวเอง วิเศษฉลาดเจลิยวีก มันก็ยังจมในวิบาก หนักหนาสาหัส ความสุขความทุกข์มันแยก ไม่ได้เป็นเป็นคู่หู เหมือนกระดาดที่มี 2 หน้าเหมือนเหรียญที่มีสองด้าน

พระพุทธเจ้าให้เรียนรู้สิ่งที่ยากกว่าคือความทุกข์ ความสุขเป็นเรื่องหลอกเข้าใจ ได้ยากเรียนรู้ได้ยาก ต้องทำลายหรือฆ่าเหตุแห่งทุกข์ มากเหตุเลยนะ มันซับซ้อน กลับไปกลับมา หลอกว่าความทุกข์เป็นความสุขความสุขเป็นความทุกข์ จะต้องทำ การฆ่าเหตุ ให้เป็น อิทัปปัจจยดาหรือเป็นปฏิจจสมุปบาท แล้วมันก็จะหมดเหตุ หรือ จริงๆแล้วสุขก็คือความทุกข์เป็นเหตุ กิเลสเป็นเหตุแห่งทุกข์ เสร็จแล้วไปหลงว่ามัน เป็นสุข ด้วยความเข้าใจผิดไปติดเสพของหลอกว่าเป็นของจริง มันไม่มีจริง เป็นสุข ชลลิกะ แต่ทุกข์นี้แหละเป็นตัวแทนเป็นทุกข์อริยสัจ ฆ่าเหตุแห่งทุกข์มันก็จะหมด ความสุขไปด้วย ศาสนาพุทธบริบูรณ์ที่ไม่มีทั้งความสุขความทุกข์ ความรู้อันนี้กำลัง จะถูกเปิดเผย

ความสุขความทุกข์เป็นเหตุเป็นธรรมะ 2 เมื่อดับความสุขความทุกข์ได้ ศาสนาพุทธจิตวิญญาณของมนุษย์จึงไม่มีเหตุ จะเป็นเหตุใหญ่ขนาดไหนก็ไม่มีดับสูญเลยไม่มีภาวะ 2 รู้ว่า ถ้าอาศัยสภาวะที่มีอยู่คือเป็นหนึ่ง เราก็จะอยู่กับหนึ่งอย่างอาศัย แล้วมันก็จะทำให้เราอยู่เป็นสุขเป็นทุกข์เป็น 2 ไม่ได้แต่เรา ทำให้มันเป็น 0 ได้นี้คือพุทธเป็นอรหันต์คือผู้จบ

คนทุกวันนี้ไม่เชื่อว่าอาตมาเป็นโพธิสัตว์ไม่เชื่อว่าอาตมาเป็นผู้รู้จักโลกุตระธรรมที่แท้จริงแล้วพาให้พวกเรามารับโลกุตระธรรมได้ถึงขนาดนี้ พวกเราทั้งความสุขความทุกข์ที่โลกเขาลอกมาตั้งแต่ชั้นอบายมุข กามโลก ลาภยศสรรเสริญ พวกเราที่นั่งอยู่ที่นี่รู้ดีมันใจในตัวเองว่าลาภยศเราก็ไม่ไปโง่งงถูกเขาหลอกแล้ว ในรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสที่จะสร้างอะไรพวกนั้นเราก็ไม่ถูกหลอก จะเป็นสรรเสริญเยินยอเราก็ไม่มี ก็สบาย คุณจะรู้กันเองเลย อาตมาถึงบอกว่าได้ขนาดนี้มันก็ยังไม่เป็นรูปธรรมเท่าไร คนยังไม่เชื่อถือว่าทำไมทำได้ขนาดนี้

ขออภัย อยู่ตรงนี้อ่าหาว่างมฉายหลงไหลยกตนข่มท่าน เกรสสมาคมทั้งหมด ยังไม่สามารถทำให้คนบรรลุโลกุตระธรรมจะมารวมกันเป็นหมู่กลุ่ม จนเป็นพลังงานรวมเป็นวัฒนธรรมอย่างเป็นรูปธรรมที่เห็นได้ชัด เกรสสมาคมยังทำไม่ได้ ทั้งหมดแต่เกรสสมาคม จนเป็นสังคมที่เป็นหมู่บ้านขึ้นไป ให้คนในหมู่บ้านทั้งหมู่บ้านนี้แหล่มีศีล 5 เกรสสมาคมทำไม่ได้ แต่อาตมาทำ แล้วมันเกิดได้เห็นใหม่ เกิดมานานแล้วจนกระทั่งบัดนี้ก็ยังยืนยันได้ กระจัดกระจายอยู่ ชาวอโศกถือศีล 5 เป็นอย่างต่ำทุกหมู่บ้านไม่มียาเสพติด คนในนี้จะมาดูดบุหรี่ จะกินหมากกินยา เสพยาเสพติดติดตมการก็ไม่มี ชาวอโศกแล้วดูกันในทุกหมู่บ้านทุกชุมชน ไม่ว่าจะเป็นชุมชนเล็กหรือใหญ่ก็ไม่มี อย่างนี้เป็นต้น เป็นสิ่งที่ยืนยันเสร็จแล้วเราก็ไม่ต้องเสียพลังงานแคลอรีในเรื่องแบบนี้ เราก็ต้องลดละตัวตนอัตตาด้วย พลังงานที่เหลือไม่บำเรออัตตาก็เอามาเสียสละให้แก่สังคมจึงเป็นเศรษฐกิจที่ทันสมัยที่ทันสมัยเพื่อผู้อื่น ตัวตนเราน้อยลงความต้องการมาบำเรอเราก็น้อยลง อะไรอย่างนี้เป็นต้น การสะสมกอบโกยก็กตุนก็น้อยลง อัตตาอัตตานิยาก็น้อยลง แล้วเราก็จะมีสมรรถนะสร้างสรรค์ได้ดีเพิ่มขึ้น คนก็จะมารวมได้มากขึ้นเราก็จะเป็นประโยชน์เพื่อที่จะสัพพัตต์ให้แก่ผู้อื่นมากยิ่งขึ้น เราจะเป็นคนจนช่วยโลกเป็นคนจนที่มีประโยชน์ต่อโลกอย่างนี้ ซึ่งตอนนี้คนก็สนใจขึ้นมาเยอะ หนังสือคนจนที่มีแบบ ในอนาคตจะต้องพิมพ์เพิ่มขึ้นอีก เตรียมเงินไว้ก็แล้วกัน

อาตมาว่า มันน่าจะถึงวาระที่คน แต่ต้องมีวาระที่คนเขาจะเอาหนังสือพวกนี้ไปเป็นภาษาต่างประเทศ คนที่มีจิตใจมีทุนรอนเขาจะทำ

สื่อธรรมะพ่อครู(อารียสัจ 4) ตอน ทุกข์ใจไม่ใช่ทุกข์ทางสมอง

_นักเรียน...เวลาที่เราเป็นทุกข์แต่ใจเราไม่ทุกข์ เป็นสมองที่สั่งให้เราทุกข์ควรแก้ไขอย่างไร

พ่อครูว่า...ก็ดีแล้วจะไปแก้ทำไม จิตใจไม่ทุกข์ก็ใช้ได้ สมองมันเป็นอวัยวะ มันร้อนเป็นต้น ร่างกายร้อน สมองมันก็ร้อนได้ แต่ความทุกข์ที่มันทุกข์นี้คือวิญญาณไม่ใช่สมอง ถ้าวิญญาณมันไม่ทุกข์ก็ดีแล้วจบแล้วไม่ต้องไปเปลี่ยนแปลง ที่พูดมานั้นชัดเจนของตัวเองหรือเปล่า แต่ถ้าที่อาตมาจะสื่อภาษาและสภาวะ อธิบายให้ฟังเข้าใจใช้ไหม แยกสมองกับแยก

จิตใจด้วย สมองร่างกายสรีระมันเลื่อมมันทุกซ່ออะไรก็แล้วแต่ เราก็รู้ความจริงแล้วเราก็รักษามันช่วยมันเสีย แต่ใจเราไม่ทุกข์ก็จบแล้วไม่ต้องไปทำอะไร ก็รู้ความจริงว่ามันบกพร่องอย่างนี้ไม่สมดลอย่างนี้มันจึงเจ็บปวดมันจึงไม่สบาย มันจึงไม่ค่อยราบรื่นก็แก้ไขให้มันสมดลให้มันราบรื่นเท่าที่มันจะได้ตามวิสัย มันสุดวิสัยได้เท่านี้ก็ปล่อย คนมีวิบากนี้สุดวิสัย อย่างอาตมาตาถั่วข้างนี้สุดวิสัยก็ไม่ว่าจะทำอย่างไร ไม่มีเส้นเลือดในตามันแตก หมอกก็เลยกล้วมันจะแตกเพิ่มก็เลยใช้เลเซอร์ยิง เพื่อสกัดไม่ให้มันลูกกลมเลือดออกมากขึ้นก็เลยกลายเป็นจุดบอดอยู่ที่กลางโพกษของลูกกะตา ก็เลยเห็นแต่ข้างๆ อย่างนี้มันก็เป็นวิบากอาตมาก็ไม่ได้ทุกข์ร้อนอะไร ตาใช้ได้แค่นี้ก็เอาละดี ดีกว่ามันบอดหมด มองเป็น 3 มิติได้แม้จะไม่เต็มก็ดีแล้ว

_ดิฉันปฏิบัติธรรมมา 20 กว่าปีเพิ่งรู้ว่าทั้งหมดทั้งสิ้นก็มาเรียนรู้เรื่องการปล่อยวาง ทำจิตให้เป็นอุเบกขาสงบกับทุกๆ ความผันผวนของชีวิต ทุกความพลัดพรากจากสิ่งที่รัก ทุกผัสสะที่ได้รับ ด้วยการนำทพิทยาอุท ที่พ่อท่านสอนมาใช้อย่างสำคัญ พบว่าเราไม่ทุกข์เกินไป เมื่อยามพบมรสุมชีวิต ทำให้เรามีสติพิจารณาเกิดปัญญา ขอให้พ่อท่านสอนเพิ่มเติมอีก

พ่อครูว่า...อาตมาไม่มีหน้าที่อื่นอีก มีหน้าที่สอนเพิ่มเติมอีกเก็บให้ได้เอาไปใช้ให้ได้ ให้พ้นทุกข์ร้อน หมดความไม่ดั่งงามมีแต่ความดั่งงาม

สือธรรมะพ่อครู(อารยสัจ 4) ตอน ทำอย่างไรให้หายเบื่อ

_ดูแล...เวลาที่เรเบื่อแล้วเราก็หาวิธีไม่ให้เบื่อ แต่เรก็ยังเบื่อกจะทำอย่างไร

พ่อครูว่า...ข้าชอนเหมือนถามเมื่อกันี้ ต้องรู้ว่าเรเบื่อกอะไร สิ่งที่เราเบื่อกแต่เรต้องอยู่กับมัน เช่นเรเบื่อกว่า ในสมัยพระพุทธเจ้าพระอรหันต์เบื่อกหน่ายร่างกาย ก็เลยไปจ้างคนมาฆ่าตัวเองตาย อันนี้มีในยุคพระพุทธเจ้า ร่างกายนี้มันน่าเบื่อก พระพุทธเจ้าท่านให้ปลง ร่างกายนี้ไม่น่ารักๆไม่น่าเอาไว เปรียบเทียบกับศพ แต่ไม่มีเงินก็เอาบาตรและจีวรไปจ้างคนให้มาฆ่าตัวเองตาย สรุปคือสิ่งที่เรจำนนแล้วมันจะต้องอยู่กับเรเพราะเรามีวิบาก เราก็ออยู่กับมันให้ได้ เช่น คนที่อ้วยวะขาด ขาขาดแขนด้วน เราก็บอกว่าเรอากัพไม่มีเหมือนเขา แล้วก็ทุกข์อยู่อย่างนั้นมันก็ทุกข์ทรมาน แต่ถ้าเรคิดว่ามันสุดวิสัยมันด้วนก็ด้วน เกิดมาด้วนแต่กำเนิด หรือมาเกิดอุบัติเหตุตอนหลัง ต้องถูกตัดแขนขาเราก็ต้องจำนน จะเห็นได้ว่าผู้ที่ไม่มีอ้วยวะพร้อมเขาก็อยังอดสำหทำได้เก่งกว่าคนที่ขี้เกียจ คนที่ไม่อดสาหะวิริยะมีอีกเยอะแยะเราก็อชมชื่น กับคนที่เขามีความพากเพียรอดสาหะ เขาไม่เด่นไม่ร้องอย่างเราก็อยังทำได้ดีได้มากได้เก่ง อย่างนี้เป็นต้น เราก็อถือเสียว่า สิ่งนี้เป็นเรื่องสุดวิสัยมันจะต้องอยู่กับเร เราไม่เต็มก็พรวง แม้จะแยกไม่ออกว่ามีพ่อแม่ลูก ลูกมันแย่งจริงๆจะทำอย่างไรได้ก็เป็วิบากก็ต้อจำนนช่วยเขาสอนเขาแนะนำเขา ได้เท่าไร ไม่ได้ก็ต้อยอม แม้ที่สุดด้วอย่างในสังคม ลูกมันฆ่าแม่เลย แล้วจะไปจองเวรจองกรรมกับลูกได้อย่างไร เราก็อต้องให้อภัย ก็คนไม่รู้ก็ออาจจะจองเวรกรรม แต่คนที่ม่จิตใจดี ลูกมันฆ่าเรตายก็อโหสิไมถือสาลูกก็ดีไปแล้วแต่คน หากไม่ถือสาไม่จองเวรกรรมก็ไม่มีวิบาก แต่ถ้าจองเวรกรรมมันก็เป็นสัจจะที่จะต้องจองเป็นการจองเวรต่อไป เหมือนหนี้เงิน

ต้องแก้แค้นกันไปตลอดกาล ไม่จบหรอก ถ้ามันจบเขาก็สร้างหนี้ไม่ได้ การสร้างหนี้มันต้องแก้แค้นกันไปตลอด แนวแก้แค้นอย่างซับซ้อนยาวนานตั้งแต่รุ่นปู่รุ่นทวดมา

สี่ธรรมะพ่อครู(อารยสัจ 4) ตอน ทุกข์แทนคนอื่นถือว่าทำร้ายตัวเองหรือไม่

—ถ้าเราทุกข์แทนคนอื่นถือว่าเราทำร้ายตัวเองหรือไม่จะอย่างไรไม่ทุกข์ไปกับเขาจะ พ่อครูว่า...เราก็รู้ความจริงสิ คนที่มีทุกข์จริงๆคือคนโง่ ใครก็แล้วแต่ยังทุกข์อยู่โง่ทุกคน คนฉลาดแล้วถึงจะไม่ทุกข์ แม้จะแขนขาขาดขาขาดก็ไม่ทุกข์ แม้จะมีแผลมันปวดเจ็บก็รู้ว่ามันไม่สมดุล มันต้องเจ็บปวดตามอาการ 32 ที่ไม่สมดุลเกิดแก่เจ็บตาย มันต้องมีเจ็บปวดอย่างนี้แหละมันเป็นร่างกายมันไม่สมดุลต้องเป็นอย่างนี้ เราก็จะต้องยอมรับ ด้วยความจำนน เขาก็เป็นของเขา เราจะไปเจ็บแทนเขา มันจะใหญ่เกินไปมั้ง ที่จริงแล้วเราโง่มันเจ็บอยู่ที่เขา เราก็เห็นใจเขาช่วยได้ก็ช่วยปลอบใจ ช่วยไม่ได้ก็เป็นอย่างนั้น แต่เราต้องมีการลงมือไปหมดแรง เสียแรงตามเขา หากเราเศร้าโศกและเจ็บปวดไปด้วยเราก็อ่อนแรงไปด้วยช่วยเขาไม่เป็น เราก็อย่าไปเจ็บปวดไปกับเขา จิตไม่เต็มแ้วแหง ก็ทำให้จิตเรานั้นเต็ม ทำอาการจิตให้ได้

สี่ธรรมะพ่อครู(อบายมุข กามคุณ 5) ตอน นรภพหาสะคืออะไร

—ผู้ที่ตกนรก ปหาสะ ต้องมีลักษณะเป็นอย่างไรมีอาชีพเป็นดาราหรือนักร้องอาชีพ ใหมใหม่ ถ้าไม่ทำอาชีพก็ไม่ตกนรกชั้นนี้ใหมใหม่คะ

พ่อครูว่า..ถูกต้อง พระพุทธเจ้าถึงมีศีลว่าถ้ามีอาชีพที่ไปทำการร้องรำเต้นพวกนี้ทำให้คนหลง จริงๆคนที่ไปร้องก็ดี อย่างอาตมานี้ร้องเพลงก็เพื่อให้เขาเองได้รับบรรเทา ไม่ได้มาบำเรอจิตตัวเองถ้าเราไม่ได้ร้องเราก็ไม่ได้สุขสมอารมณ์หมาย ร้องเพื่อบำเรอใจตัวเอง อาตมาก็ไม่มีจิตตรงนี้ แม้ว่าอาตมาเป็นขรवासก็แต่งเพลง เมื่อมาบวชแล้วไม่มีใครจะมาแต่งเพลงโลกุตระ อาตมาก็เลยแต่งเพลง เพลงที่แต่งเมื่อบวชแล้วเป็นเพลงโลกุตระทั้งนั้น สมัยเป็นขรवासยังไม่มีความรักเป็นเพลงที่แม้จะเป็นความรักก็ไม่หยาบคาย เพลงที่เป็นโลกีย์เลยอยู่ในตลาดเพลงไม่เท่าไหร่นะ อັນนี่มันไม่มีเรี่ยวแรงจะแต่งแล้ว ปรงแต่งตามเขาไม่ได้ ลีลามันจัดไป ทั้งทำนองและจังหวะอะไรมันไป ต้องตามค่านิยมเขา คิดให้มันแปลกใหม่ ไหว ก็ปล่อยให้คนที่ยังทำอันนี้อยู่ทำไป สำหรับเราก็คือมาเอาทางเนื้อหาสาระโลกุตระธรรมที่ลึกซึ้ง อันไม่มีใครทำได้เหมือนอาตมา ก็มาใช้เวลากับอันนี้มากขึ้น

ปหาสะ แปลว่าความรื่นเริงสนุกสนานเป็นนรก สำหรับคนโง่ มันเป็น 2 อย่างความสุขกับความทุกข์ ไปหลงว่ามันเป็นสวรรค์นั่นแหละคือมันเป็น ปหาสะ ไปหลงว่าอรรย เป็นสภาพของความบำเรอใจในเชิงขอบปหาสะ ใครที่มีลีลาบทบาทพฤติกรรมทำมอมเมาให้คนติดยึด ยิงทำให้คนติดยึดมากก็มีหนี้บาปมาก จึงมีวิบากบาปเยอะ

อาตมาทำให้เขาได้เนื้อหาสาระ เพลงมีเนื้อร้องกับทำนอง ทำนองเป็นสุนทรียศิลป์ ลีลาข่มเสียงสำเนียงมันสื่อความหมายได้ยากกว่าภาษาพญานาค พญานาคก็ต้องชัดเจนให้เป็นสาระที่สื่อสารได้ชัดคนก็จะได้รับความรู้อันนี้ได้มาก ส่วนทำนองไม่ยากที่จะไปสื่อสาร แต่อาศัยเป็นองค์ประกอบ อาศัยเป็นสุนทรียศิลป์นำเข้าไปสู่เนื้อหาสาระ ของภาษาที่มันจะสื่อสารนั้นเป็นสำคัญ ทำนองก็ไม่เท่าไหร่นะที่ทำนองเดียวแต่เนื้อร้องหลายอันก็ได้ ร้อยเนื้อ

ทำนองเดียวเป็นต้นก็ใช้กันทั่วไป เพราะสาระนั้นอยู่ที่เนื้อ เอาทำนองที่คนชอบมาเป็นสุนทรียศิลป์ ทำนองก็เป็นผิวกระสือเป็นน้ำไม่ใช่เนื้อ

_ส.เดินดิน....กรณีทูบตึกหน้าสันตติโศก จะเป็นประโยชน์อะไรกับพวกเราบ้างไหม
พ่อครูว่า...เรื่องทางศาลยังไม่จบก็อย่าตอบอะไร ก็เลยให้ทนอึดอัดไปก่อนเอากิเลสออกวางใจ ค่อยๆแก้ไขสถานการณ์ไปตามควร อาตมาพูดไม่ดีและตอนนี้ก็ออกอากาศด้วย

สี่ธรรมะพ่อครู(อาริยบุคคล) ตอน ดิดกาแฟเป็นพระโสดาบันได้ไหม

_ผู้ที่ดิดกาแฟ จะเป็นพระโสดาบันได้ไหมคะ ถ้าหากกาแฟนั้นมีสมุนไพรหลายตัวผสมอยู่ด้วย

พ่อครูว่า...ก็เอาแต่สิ่งที่เป็นสมุนไพรผสมอย่าเอากาแฟ อย่าหาเรื่องมาบาเรอตน จริงๆแล้วคนขาดกาแฟไม่ตายใช่ไหม แล้วคุณจะมาอ้างทำไม อันอื่นแทนกาแฟได้ อาตมาไม่รู้ในรายละเอียดว่ากาแฟมีธาตุอะไร แต่กาแฟมันก็มีคาเฟอีนนั่นแหละที่เด่น ถ้าจะไปดิดคาเฟอีนทำไม มันเป็นธาตุที่กระตุ้นประสาทชนิดหนึ่ง

_ทำไมเด็กไม่มีสิทธิ์ที่จะทานอาหารที่ ขมร. หรือ มันมีกฎเกณฑ์อะไร

พ่อครูว่า...เท่าที่ใช้ปฏิภาณ อาหารที่อยู่ในร้านที่เขาขายอยู่เด็กๆก็อย่าไปวุ่นวาย อาหารที่เอามากินข้างนอกก็เอามาจากในร้านที่ทำนั่นแหละ ก็มากินที่นั่นสิ เด็กๆก็ต้องเข้าใจให้ได้ว่าไปยุ่งยากในร้านมันไม่ถูก นึกภาพดูสิ ถ้าหากร้านนั้นปล่อยให้เด็กนักเรียนเข้าไปยุ่งยาก ดักกันเต็มไปหมดแล้วคนขายจะไม่วุ่นวายกันหรือ ก็ดักออกมากินที่นั่นสิจะไปกินในนั้นทำไม เด็กที่ทำขมร.ก็ตาม ก็ดักออกมาจากที่นั่นมากินที่นั่นก็อันเดียวกันก็มากินที่นั่นเสียสิ ไม่อย่างนั้นกันไม่ได้ เขาก็ไม่รู้ว่าคนนั้นคนนี้ก็กินได้ก็ไปกินหมดจะไปห้ามใครได้ ก็ต้องมีกฎระเบียบสักนิด มันก็อาหารมาจากกระทะเดียวกัน ดีไม่ดีก็ทำเองเลยเอามากิน

สี่ธรรมะพ่อครู(อวดตา) ตอน ถูกตำหนิมากทั้งผิดเล็กน้อยทำใจอย่างไร

_สมมุติว่า กำลังจะซักผ้าแต่ต้องวิ่งไปรับโทรศัพท์ แต่ดันลืมปิดน้ำในขณะที่น้ำยังไม่เต็ม พอกลับมา ผู้ใหญ่ก็บอกว่ามันบาปนะคะ เราก็เข้าใจอยู่แต่มันผ่านไปได้ไม่กี่วัน แกก็ยังเอาไปพูดเหมือนอยากให้เราทำผิดอะไรมากมาย สรุปใครผิดหรือถูกคะ

พ่อครูว่า...เอามายกตัวอย่างก็ถือว่าจริงเราทำผิดพลาดไป คนเอามาอธิบายเพื่อให้ผู้อื่นจะได้ไม่ทำอย่างนี้จะได้มีสติ เราก็ถือว่าได้ประโยชน์ โดยที่เราไปเป็นตัวอย่างเราก็ถูกว่าหนอยไม่ต้องไปเสียหน้าอะไรมากมายนักหรอกแค่นั้น เราก็ถือว่าได้ลดอวดตา ข้อใดทำผิดคนเอาไปว่าก็จะเป็นไร อย่างหลวงปู่ไม่ได้ทำผิดแต่คนเอาไปว่าก็ไม่ได้ถือสา ยิ่งเราทำผิดแล้วเขาเอาไปว่า ก็ดีเสียอีก อย่างน้อย มองไปในมุมไม่ดี คือเรายังเป็นประโยชน์คือเพื่อเป็นตัวอย่างให้คนอื่นในเรื่องที่คนทำผิด แต่มันไม่ค่อยดี ก็ถือว่าอย่างนั้นก็แล้วกัน มันสลับไปสลับมาความซับซ้อนของทุกอย่างมันเป็นอย่างนี้

สี่ธรรมะพ่อครู(มรรคมืองค์ 8) ตอน ทำอย่างไรจะเลิกฟุ้งในอนาคตมาอยู่กับปัจจุบัน

_ทำอย่างไรเราจะเลิกฟุ้งซ่าน เลิกคิดถึงเรื่องอื่นแล้วตั้งใจทำสิ่งที่อยู่ตรงหน้าปัจจุบัน ให้ดีคะ

พ่อครูว่า...เอาตรงหน้าอย่าไปคิดอย่างอื่นนอกจากปัจจุบัน ถึงอย่างอื่นที่ยังไม่ถึงเวลา พยายาม หยุดตัด ให้เป็นคนไม่มีอนาคตอย่าไปยุ่งกับอนาคตมาก อนาคตนั้นแหละคือยอดของความฟุ้งซ่าน เพราะฉะนั้นตัดอนาคตซะ พระอรหันต์เป็นคนที่ไม่มีอนาคต เอาโศลกนี้ไว้ใช้ เราเป็นคนที่อยู่กับปัจจุบัน เราก็คงจะรู้ ว่าถึงแม้จะรู้อย่างไรจะรู้ว่าอนาคตข้างหน้าจะมีบ้างมันก็ไม่โง่งจนกระทั่งไม่รู้ว่ามีพลังงานเชื่อมต่ออะไรอีกสักนิดหน่อย มันไม่โง่งถึงขนาดนั้นหรอกมันจะรู้ เพราะฉะนั้นอย่าไปตามอนาคตอย่าไปยุ่งกับอนาคต อนาคตไม่ต้องไปสร้างหรอก ทำปัจจุบันนี้ให้ดีที่สุดแล้วคุณก็จะรู้จักอนาคตดี แล้วคุณจะทำอนาคตที่เหมาะสม ไม่ใช่อนาคตที่เลยเถิด หรือไปสร้างอนาคตที่มัน เพ้อ เกิน แม้มันจะดีก็เป็นภาระ เราอาศัยที่มีอยู่แล้วให้ดีให้พอเป็นเศรษฐกิจพอเพียงแค่นี้ก็ดีแล้วแค่นี้ก็พอแล้วไม่ต้องไปเอามากกว่านี้ นี่เป็นคำสอนของ ในหลวงรัชกาลที่ 9 เราเลยเอาแค่นี้ก็พอ มันก็จะไม่มากเกินไปบานปลายออกไปเรื่อยไม่มีที่สิ้นสุด มันก็พอ

_พ่อท่านต้องการมวลของชาวโศกมากกว่านี้หรือไม่ เพราะว่าชาวโศกเริ่มเข้าสู่วัย สูงอายุกันลูกๆจะช่วยกันได้อย่างไร

พ่อครูว่า....ไม่ต้องถามเลยต้องการสิ แต่เราไม่ต้องการคนโศกที่มาเป็นคนไม่ดี เราต้องการคนที่เป็นคนดีมีศีลที่เป็นมาตรฐานอย่างต่ำ นอกจากนั้นก็ศีลที่เจริญสูงขึ้นไปกว่านั้น ได้ก็ดีมีเท่าไรเราก็เอา

อาตมาว่าคงจะไม่สิ้นไร้ไม่ดอกคนที่เข้ามาศึกษามาแสวงหาสิ่งที่ดีงามที่ประเสริฐ ยิ่งเป็นสิ่งที่ เป็นโลกุตระ อาตมามั่นใจว่าโลกจะมาเอาโลกุตระ เพราะมันเป็นยอดสิ่งที่เป็นคนวิเศษเป็นคุณธรรม ยอดแห่งสิ่งที่มนุษย์จะต้องอาศัยเป็นสิ่งประเสริฐสิ่งดีที่ สุดแล้ว เพราะฉะนั้นอาตมาไม่ห่วง ว่าคุณจะไม่มาเอา เราจะตั้งใจทำสิ่งนี้ จะไม่ไปกังวลว่าต่อไปใน อนาคตจะไม่มีใครมาเอา ไม่เสียแคลอรีไปห่วงเลย no loss no leak ไม่ให้รั่วซึมเลย

_แม่ครูหนูไปเกิดหรือยังคะ

พ่อครูว่า...อาตมาไม่มีความรู้เท่ากับ วังคีสะ ที่มีคนเอาระดุกคนตายมาให้เคาะก็รู้ว่า คนนี้ไปเกิดหรือยัง ไปเกิดเป็นอะไร สมัยนี้ไม่เก่งขนาดนั้น ไปเจอกระโหลกพระอรหันต์ก็ตอบ ไม่ได้ว่าไปเกิดหรือไม่ เคาะแล้วไม่เกิด

_เรามีพ่อร่วมกันและเราทั้งหลายก็จะได้พากันเดินตามพ่อมนุษยงล้อธรรมจักรร่วมกัน

_นักเรียน...เราทำอาหารให้คนอื่นรับประทาน แต่เขาบอกว่าไม่อร่อย เราก็เพิ่มเติมไป ทำอย่างนี้ไปส่งเสริมกิเลสเขาและหลอกลวงบาปไหม

พ่อครูว่า...เราไปปรับปรุงให้อร่อยขึ้นนิดหน่อย เราก็ถามเขาว่าต้องการรสแบบไหน มันเปรี้ยวหน่อยไปก็เพิ่มหน่อยมันหวานมันเค็มอะไรน้อยไปก็เพิ่มหน่อย ไม่ต้องไปปรุงให้หนักหนาสาหัสพอให้อนุโลมบ้าง ถ้าเขาไม่ได้เขาก็จะกินไม่ลง แต่คนที่ปฏิบัติธรรมจะไม่บำเรอกิเลสจะ

ไม่เต็มเพิ่มมากขึ้นเพราะเรามีสำนึกแล้ว อย่างนี้เล็กน้อยเราก็จะไปเติม ถ้ามีเครื่องพวงประจํา โดยเฉพาะพริกป่นขาดไม่ได้ แต่เดี๋ยวนี้กินพริกไม่ได้เลย

เหมือนกับเราเลี้ยงลูกก็ต้องดูว่าลูกจะต้องมีอะไรต้องใช้บ้างอย่าไปบําเรอปรุงแต่งให้มันมากเกินไป มันก็จะยิ่งติดยึด เยอะ ก็อนุโลมเล็กน้อยได้ มันเป็นสวัสดิสัย

สือธรรมะพ่อครู(แสงอรุณทั้ง 7) ตอน ฟังธรรมกันเถิดมีแต่ดี

_หนูสงสัยว่าเวลาฟังธรรมเด็กมานั่งฟังธรรมแต่ผู้ใหญ่มาน้อยมาก เวลาไปตักอาหารมา กินเยอะบางคนก็เอาตะกร้ามาจองเลย บางคนอาจจะติดธุระด่วนก็ไม่ใช่ไร เป็นอย่างนี้มาบ่อยครั้งแล้ว จะติดงานอะไรก็ควรจะตัดรอบบ้างใช้ไหมคะ เพราะธรรมะเป็นสิ่งที่ดีที่สุด

พ่อครูว่า...ไม่ต้องเกียจคร้าน คนเขาไม่ยากได้ดึกก็ให้เขาโง่ไปสิ ดีแล้วละ ผู้ใหญ่ก็ให้เด็กสอนบ้างดีแล้ว สังคมเรา มีสิ่งแวดล้อมดีสังคมดีบุคคลดีอาหารดีธรรมะดี มันมีทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์มีสิ่งแวดล้อมดีทุกอย่างมันก็เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้พวกเราได้ศึกษาฝึกฝน เป็นองค์ประกอบทั้งนั้นเลยไม่ว่าจะเป็นวัตถุไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมสังคม ไม่ว่าจะเป็นจิตวิญญาณ ไม่ว่าจะเป็นกรรมกรกระทำของแต่ละคน กระทบสัมผัสกัน เป็นสิ่งที่เป็เหตุให้เราได้ศึกษาทั้งนั้น พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า สังคมสิ่งแวดล้อมเป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์ เพราะฉะนั้นเรารวบรวมบ้านวัดโรงเรียน โดยเอา 3 คำความหมายง่ายๆ มารวมกัน มันจึงรวมหมดเลย สิ่งไม่ดีเราไม่เอามารวมในนี้ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่เป็พิษขมอมเมา เช่น หมูบ้านของเราไม่มีวัตถุที่เป็นอาวุธสำหรับฆ่า ไม่ต้องใช้ไม่ต้องอาศัย หรือวัตถุที่จะเป็นพิษภัยเราก็ไม่มี มีแต่สิ่งที่เป็ประโยชน์คุณค่า แล้วบางอย่างมันก็เป็นดาบสองคมบ้างก็ต้องระมัดระวังกันจะใช้ก็อย่าให้เป็นพิษภัย ดาบสองคมคือเอามาใช้ผิด อย่างเช่นมิด จะเป็นอาวุธก็ได้ เราก็คงพยายามใช้อย่าให้เป็นพิษภัยหรือแม้จะการดูแลรักษาในเวลาอันควรก็ต้องทำให้พอเหมาะพอดี

สรุปแล้วพระพุทธเจ้าสอนไว้ทั้งหมดนี้สุดยอด อาตมาเรียนรู้อยู่ไม่หมด ความรู้ที่พระพุทธเจ้าท่านสอน แต่รู้มาได้ขนาดนี้อาตมาก็ว่าสุดยอดนะ ถ้าคนที่ม่ปฏิกิริยาก็จะรู้ว่าอาตมาเอาสิ่งที่ละเอียดลึกซึ้งจากพระพุทธเจ้ามาขยายความมาสอน มันเป็นเรื่องที่ยอดจริง ๆ นะ ยอดจนกระทั่งอาตมาพูดไปแล้วจนกระทั่งเกรงใจมันเสียงไม่ออก ที่ว่าถ้าไม่มีอาตมาเอามาอธิบายมาก็จะหายไปเลยสูญไปเลยโลกก็จะเสื่อมเร็วเลยนะ อาตมานี้ไปดิ่งเอากลับคืนมาให้ความเข้าใจ มาบอกให้รู้แล้วเอามาปฏิบัติแล้วจึงเกิดการแก้ไขปรับปรุงสังคมตัวมนุษยชาติได้ขึ้นมา ใช้ไหม เพราะฉะนั้นพูดแล้วก็อาตมาเกรงใจคนที่เขามีอคติกับอาตมา ไม่เชื่อถืออาตมาก็รับไม่ได้ อาตมาก็ไม่ยากให้เขาได้รับทุกขใจหรือหมั่นไส้มันก็ทุกข์ หรือมีความชิงชังอาตมาก็ไม่ยากให้เกิด แต่ว่าจะไปห้ามเขาได้อย่างไร ในยุคนี้ส่วนที่ไม่ดีมันมีเยอะเลยต้องไปจําจี้จําไชพูดแต่สิ่งที่ไม่ดีซ้ำซาก ก็ไปทิ่มแทงกระทบเขาอยู่ตลอดเวลา แต่เขาก็ไม่รู้อาตมาปรารถนาดีของอาตมา อาตมาก็บอกความจริงว่าอาตมาปรารถนาดีอยากให้รู้ความไม่ดีที่มีอยู่ในตัวเองตรวจเถอะๆ มันไม่ดีมันผิดให้แก้ไขเสียกับบอกด้วยวิธีแก้ไขกับบอก ไม่ใช่ไม่บอก

สือธรรมะพ่อครู(อารียสัจ 4) ตอน งานน่าเบื่อทำใจอย่างไร

_เวลาทำงานแล้วหนูเบื่อแต่งานที่หนูเบื่อก็เข้ามาหาหนูเรื่อยๆจะทำยังไงไม่ให้เบื่อ

พอครวว่า...ถามค่าเก่า เพื่อนก็ถามไปหยกๆ เราก็รู้ว่ามันเป็นสิ่งที่ดีสังคมก็ต้องการสิ่งที่ดี เราก็ต้องจำนนที่ต้องทำ เราก็ต้องคิดให้ออกทำปัญญาให้ชัดเจนว่าสิ่งที่เขาทำกันนี้มันเป็นประโยชน์คุณค่าต่อคนอื่น ๆ ใช่มั้ย จะเป็นกรรมกริยาของคนที่เราจะต้องสัมพันธ์ด้วย ครูเป็นต้น ครูก็สอนอยู่อย่างนี้แต่คนอื่นเขาได้ประโยชน์สอนถูกต้องดีงามเราเบื่อนั้นไม่ดีหรอก คนอื่นก็เป็นประโยชน์อยู่แล้ว เราจะเห็นแก่ตัวได้อย่างไร เราก็ต้องเอาประโยชน์จากการนั้นให้ได้เพราะคนอื่นเขาก็ได้ หรือบางทีเราได้ประโยชน์แล้วแต่คนอื่นยังไม่ได้หรอกก็ต้องเห็นใจคนอื่น ก็ต้องคิดเผื่อคนอื่นว่าคนอื่นเขาก็ยังไม่ได้ ก็ต้องทำเพื่อผู้อื่นบ้างต้องมีใจเอื้อเพื่อเผื่อแผ่แก่ผู้อื่นบ้างอย่างนี้เป็นต้น คิดให้รอบคอบทั่วถึง แล้วเราจะรู้ว่าเป็นอย่างไร หรือแม้ที่สุดครูไม่รูความจริงนั้นเราจะไปบังคับได้อย่างไร เราก็อย่าไปลบหลู่ครู ครูเขายังไม่เข้าใจทำผิดพลาดอยู่ ถ้าเห็นว่ามันจะเกิดการเสียหาย คุณครูเขาสอนเรื่องผิดพลาด เราก็แนะนำนั้นไปปรึกษาครูผู้รู้ผู้อื่น ผู้ควรปรึกษา แต่อย่าไปหาเรื่องใส่ใจ ครูไม่ได้ทำเราก็หาเรื่องต้องทำให้ตรง ครูเขาคิดเช่นนี้ทำเช่นนี้ก็เอาความจริงนั้นไปถามผู้รู้ผู้อื่น ไปบอกผู้อื่นที่รู้ว่าอันนี้คนนี้ก็เป็นอย่างนั้น ถ้าหากมีผู้อื่นที่สูงกว่า ก็จะไปช่วยครูผู้รู้ตัวเอง นี่ก็คือสิ่งที่สัมพันธ์กันอยู่ในสังคมมันจะมีอย่างนี้อีกเยอะ ก็ค่อยๆทำความเข้าใจไม่รู้ก็เอามาทำอย่างนี้แหละ

_การที่เราโดนผัสสะกระทบพร้อมกันหลายเรื่อง เราต้องเครียด เราควรจะปรับอารมณ์อย่างไร

พอครวว่า...มีอะไรมากระทบแต่เรื่องเราก็ดูว่าอะไรสำคัญกว่า อันอื่นไม่สำคัญกว่าก็วางไว้ก่อน ถ้ามันไม่ไหวมันมีเยอะหลายเรื่องเราก็เอาเฉพาะที่เราทำได้ช่วยได้ เอาอันที่สำคัญเราก็ตรวจสอบด้วยปฎิภาณว่าอันนี้มันสำคัญเราช่วยได้เรานัดเราร่วมด้วยอันนี้ได้ อันอื่นเราร่วมด้วยไม่ได้เราไม่รู้เราก็ไม่ทำ ก็ต้องทำเท่าที่เราทำได้

_นักเรียนชาย...สิ่งที่ชอบอาจจะไม่ใช่ สิ่งที่ไม่ชอบอาจจะไม่ชอบ หมายถึงอะไรครับ

พอครวว่า...พิจารณาสิ่งที่เราชอบ คำว่าใช่ก็คืออะไร ใช่ก็คือสิ่งนั้นถูกต้องสิ่งนั้นดีงาม สิ่งนั้นสมควร อันนี้คือใช่ แต่เราไม่ชอบ ก็ต้องยอมว่าอันนี้ต้องใช่ เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ดีงามสมควรถูกต้อง อย่าไปเอาที่ถูกใจ อันถูกใจนี้ใช่หมดไม่สมควรก็ใช่อันนี้ เละเลย

สื่อธรรมะพ่อครู(สัมประสิทธิ์) ตอน ไปอยู่บ้านราชเพิ่มสัมประสิทธิ์

_อยากไปอยู่บ้านราชฯแต่ได้ยินประกาศ พุทโธฯ ก็เลยขอชะลอไว้ก่อน

พอครวว่า...แสดงว่าไม่สู้งานไม่เป็นไร ไม่เป็นไรเห็นว่าเราไม่ไหวก็อยู่ที่นี้ ทำงานที่นี้เต็มที่ก็ช่วยกัน ที่ไหนๆก็มีงานให้ทำไม่ต้องห่วงขยันหมั่นเพียร คนไหนเห็นว่ามันส์มากเลยไปที่นี้มีงานเยอะชอบมากก็ไป อาตมาอยู่กับพวกเราเป็นความรุ่งเรืองพัฒนาไปสู่ความเจริญ ศิวิไลซ์ขึ้นตลอดเวลา สุดยอดเลยมันไม่เบื่อที่จะเกิดอีกแม้มันจะหนักหนามันก็เลยสู้ได้สบาย มันไม่เบื่อที่จะเกิดอีก แต่ก็เกรงใจในสังขาร ตอนนี้ก็มีแต่ไอ กับ บางที่แรงอ่อนลงบ้าง แต่ไม่ถึงกับทำงานไม่ไหว ก็พยายามเติมอันนี้เป็นความชัดเจนในเรื่องของสัมประสิทธิ์ $E=C(mc^2 + A)$ อีกหน่อยคนจะเอาไปใช้ในทางสสาร แต่ถ้าคนเอาไปใช้ได้จริง Nobel prize มาหาอาตมาแน่ C คือ พลังงานที่จะเป็นตัวแปรใหม่ เกิดจาก $mc^2 + A$

A ก็คือ mc^2 ถ้า $A+A+A$ ก็คือ $mc^2 + mc^2 + mc^2$ ถ้าเป็น $A+A+A +A$ ก็เป็น A^2

สื่อธรรมะพ่อครู(สัมมาทิฐิ 10) ตอน กายสงบแบบพุทธ

_จันทรเนียม...อยากอยู่ในหมู่กลุ่มนี้ไม่อยากดกกรวง เรียนรู้เวทนา 108 แต่พอเจอผัสสะที่ไร้แพ่เกือบทุกที ขอถามว่าที่มีอัตราแรง รากฐานมาจากกามตัณหาใช่ไหม

พ่อครูว่า..อันนี้เป็นอันต้นในตัณหา กามตัณหา รูปตัณหา อรูปตัณหา กามเป็นอันหยาบ อันต้น แล้วกามหยาบสุดเรียกอบาย กามมีสภาพมีเหตุปัจจัยจากภายนอก

รูปภพอรูปภพ ไม่ใช่ไม่เกี่ยวกับภายนอก เกี่ยวกับภายนอก แต่เมื่อเราเรียนรู้เราหลุดพ้นจาก กามภายนอก มีความรู้ความอดทนอยู่เหนือเป็นโลกุตรจิตเหนือโลกกามได้แล้ว สัมผัสแล้วโลกกามไม่มี คนอื่นไม่รู้ด้วยหรอก มันเป็นพิเศษของกาม ลีลารักใคร่กาม ลีลาชิงไม่ออก สัมผัสอยู่ข้างนอกไม่ออกมาภายนอกแล้วแต่ในใจเรายังมี ไม่ใช่นั่งหลับตาอยู่ภายในเลยต้องมีผัสสะเป็นภายนอกเป็นเหตุปัจจัย แต่มันอยู่เหนือเป็นขั้นตอนจึงเรียกว่าเป็นลำดับอันมหัศจรรย์ของศาสนาพุทธ ทุกวันนี้ไปนั่งหลับตาสมาธิหรือบอกว่าลดกิเลส สัญญาแต่ต้นมันไม่เป็นลำดับ เท่ากับคุณจะไปรบกับใคร คุณก็ไปทำอาวุธมาเป็นมีดโกนยิลเลดต์แต่ไปรบกับ จ้าว 80 ชั่งกวนอุกก็ตายก่อน

ต้องได้พลังเหนือความหยาบภายนอกแล้วก็เป็นพลังงานชั้นกลางชั้นปลายได้ต่อไป การทำสมาธิทุกวันนี้เป็นแบบถาชีกันหมด ไม่ใช่แบบของพระพุทธเจ้าที่ปราดเปรียวว่องไว เป็นมฤตฤทธาต รุ้เร็วจิตปรับเร็ว ท่านใช้พยัญชนะมฤตคืออ่อน แก่ไขได้เร็ว เจโตปรับปรุงไว ภูมิปัญญาที่รู้ได้ไว

สงบของพระพุทธเจ้ายิ่งเร็วไวรังสีออก อย่างนี้คือสงบของพระพุทธเจ้า อย่างอาดมานี้สงบยอด แต่คนเข้าใจว่าอาดมามีธาตุจิตที่รุนแรงไม่ใช่เลย นี่มันกลับกันหมดเลยในคำบาลี

กายะ กายปัสสัทธิ กายปาคญญตา กายมฤตดา กายกัมมัญญตา กายสงบเขาก็นึกว่าร่างกายสรีระมันนิ่งไม่ใช่เลย กายสงบหมายถึงสภาพธรรมะ 2 มันไม่มีกิเลส ภายนอก หากหมายกายคือภายนอก กิเลสภายนอกมันไม่มากวนแล้ว เมื่อกิเลสภายนอกไม่มากวนธาตุจิตก็ยิ่งเร็ว จิตที่จะเป็นเวทนาสัญญาสังขารที่เป็นเจตสิก 3 ของวิญญาน เวทนาสัญญาสังขารก็ยิ่งเร็ว ไม่ได้หมายความว่ายิ่งจะเฉื่อยเนือไม่รู้เรื่องไม่ใช่เลย

กายหมายถึงหมวดของเจตสิก 3 ในพจนานุกรมบาลีก็ยังมีอ้างอิงไว้อย่างนี้เลย มีบันทึกไว้ในพจนานุกรม ว่า กายคือหมวดของเจตสิก หมวดของเวทนา สัญญา สังขาร ไม่ได้หมายถึงว่ากายคือร่างข้างนอกกายคือสรีระ พระพุทธเจ้าตรัสร่างกายคือ จิต มโน วิญญาน เขาได้ฟังอันนี้ก็จะยิ่งปวดหัว เพราะเขาเข้าใจว่ากายคือมีแต่สรีระภายนอกนี่คือความเสื่อมในความรู้เรื่องกายในโลกของศาสนาพุทธ อาตมาต้องดึงกลับมา แม้แต่คำว่า กาย สมาธิ บุญ ญาณ ยิ่งเทะนี้ ธรรมะ 2 ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง (เทว ธมฺมา ทวเณ เวทนาย เอกสโมสธนา ภวนติ ฯ) ล.10 ข.60 หัวใจของศาสนาพุทธอยู่ตรงนี้

_ขอเรียนถามคุณสมบัติของการเป็นกรรมการชุมชนวัดสันติ ควรมีคุณสมบัติอย่างไรบ้างถึงได้เป็นกรรมการ แล้วกรรมการลำเอียงได้หรือไม่ เลือกว่าจะช่วยอวยพวกของตนเองอย่างเดียวได้หรือไม่

พ่อครูว่า...อาตมาไม่ตอบหรอก ตอบง่ายๆว่าก็มีคุณสมบัติสมควร กรรมการก็ต้องไม่มีอคติ

_ทอธรรม ธรรมทัศน์...ดิฉันได้พระพุทธรูปมาองค์หนึ่งงามมากเลยนั่งอยู่บนดอกบัว ฐานเป็นนักษัตริย์ 12 ราศี อยากถามพ่อท่านว่า 12 ราศีกับการปฏิบัติธรรมเกี่ยวข้องหรือไม่

พ่อครูว่า...เกี่ยวข้องกับเลข 12

12 ของวัฏจักรต่างๆและความวนมันเป็นสังขยาเลข

12 มันคือสภาพ เส้าสามเส้าของ 4

เส้าที่ 4 คือออกมาจากวงวนของ 9 สิ่งที่ดีขัดไม่เป็นโลกุตระคือไม่มี 4 โลกุตระต้องมี 4 ถ้าทศนิยมไม่มีออกมาเป็น 4 ภายนอกได้ ก็จะมีวนอยู่อย่างนั้นนิรันดร์

องศาของ 2 จะเป็นระนาบ 3 ก็จะเป็นวงรี วงกลมมา ถ้าเป็น 4 จะมีแรงเหวี่ยงพาออกนอกแรงโน้มถ่วงได้ คุณต้องแข็งแรง ออก 4 นี้คุณอย่าเพิ่งอวดดีตนเอง ต่อให้คุณได้เป็น 6 ก็แค่สองเส้า ของ 3 3 เป็นหก อย่าอวดดีต้อง 7 ขึ้นไปค่อยเอื้อมช่วยคนอื่น 7 จึงเป็นหลักสองเส้า หากเป็น 9 คุณสามารถเป็น 11 ก้าวหน้าได้แต่ถ้า 10 ก็จบ ไปต่อเป็น 11 12 13 14 เป็นลำดับ

_ทอธรรมว่า.. เป็นลักษณะขวดจลุลาลเกาะไหม

พ่อครูว่า...แม้ทางฮินดูมีลักษณะของสัตว์ของคน จนเป็นปางที่ 9 เป็นพระพุทธเจ้าจนปางที่ 10 เป็นกัลกียาวดาร

_ทอธรรมว่า...น้อมขวัญชมพ่อท่านว่าเต่งตึงขึ้นหนุ่มขึ้น สังเกตว่าคนที่ไปอยู่บ้านราชฯจะเป็นได้ จะทดลองว่าหากจิตเราไม่กังวล จะพากเพียรออกกำลังกาย ดูว่าจะสู้พวกที่ไปอยู่บ้านราชฯได้ไหม

พ่อครูว่า...ทำให้พอดี หากแข็งแรงขึ้นคงอยากไปบ้านราชฯค่อยๆเติมอย่าให้เลยเถิดหรือขาด

_เวลาดิฉันอยู่ใกล้สมณะเวลาใกล้พ่อครูแล้วดิฉันไม่กล้ามองหน้าแต่ถ้าสิกขมาตุไม่เป็นที่ ดิฉันอยากทราบว่าเป็นกิเลสตัวไหนคะ

พ่อครูว่า...ฝึกแล้วพระ คงเป็นกิเลสกาโม

_ที่ตญ.นำมนต์ข้างถาม พลดิกรรมวิ่งไปวิ่งมาเล่นกับน้องเวลาพ่อครูเทศน์ เขาไปเอาคำถามจากไหน

พ่อครูว่า..เขาก็มีอะไรมา ขึ้นมาก็ถามแม่ แม่ตอบไม่ได้ก็มาให้อาตมาตอบ มันเป็นเรื่องจิตเดิมของเขา พวกคุณเองก็มีของเดิมมา อาตมาก็มาเอามาอธิบาย เข้ากับทุกคนได้คุณก็

บอกว่าใช่ อาตมาเป็นแค่วิฬิตัวระดับ 7 ยังไม่ได้มีบริวารที่สร้างขึ้นใหม่ ต้องระดับ 8 จึง
จะสร้างบริวารใหม่ระดับ 9 ก็แน่นอน ระดับ 7 นี้ยังหรรอก

จบ